

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **M. C.,**
bytem

zastoupen ustanovenou zástupkyní
JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou,
sídlem Rumunská 1798/1, Praha 2,

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 6. 2022, č. j. MPSV-2022/99101-911,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni JUDr. Anitě Pešulové, advokátce, se přiznává odměna ve výši 3 146 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

O d ů v o d n ě n í:

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného o zamítnutí jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hl. m. Prahu č. j. 15512/2022/AAN ze dne 18. 3. 2022, kterým bylo rozhodnuto o snížení dávky pomoci v hmotné nouzi – příspěvku na živobytí žalobce z částky 1 743 Kč na 1 116 Kč měsíčně od 1. 2. 2022, které bylo potvrzeno.
2. Žalobce ve své žalobě namítl, že napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí jsou neplatná pro chybějící a nečitelný podpis.
3. Žalovaný se ve vyjádření ze dne 26. 9. 2022 navrhl zamítnutí žaloby a s námitkou žalobce se neztotožnil. Dle žalovaného obsahují obě rozhodnutí řádná označení správního orgánu dle § 69 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Jde dle něj po formální stránce o standardní rozhodnutí. Na formu či vzhled podpisu zákon neklade žádné požadavky.
4. V doplnění žaloby po ustanovení zástupkyně žalobce namítl, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, respektive za protiústavní. Žalobce uvedl, že brojí proti podstatě snížení dávky, kdy důvodem snížení příspěvku na živobytí bylo zvýšení výplaty jeho důchodu. Příspěvek na živobytí dle zákona č. 111/2006 Sb. o pomoci v hmotné nouzi (dále též „zákon o pomoci v hmotné nouzi“ či „ZPHN“) je určen na úhradu potřeb osoby (společně posuzovaných osob) na úrovni zabezpečující její základní životní podmínky. Jedná se především o zabezpečení stravy, ošacení, obuvi, základních hygienických potřeb apod. Ke zvýšení dávky důchodového pojištění v roce 2022 došlo v důsledku inflace. Je tak dle žalobce otázkou, zda v případě snížení dávky pomoci ze systému hmotné nouze, z důvodu zvýšení dávky ze systému sociálního pojištění, ještě splňuje nároky, které jsou dány Listinou základních práv a svobod, konkrétně článkem 30, který zaručuje každému, kdo je v hmotné nouzi, právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. K tomu žalobce uvádí, že důsledkem snížení této dávky se dostává opět na pomyslné dno, proti čemuž mají chránit dávky ze systému sociální pomoci, tedy i příspěvek na živobytí. Došlo ke zmaření účelu této dávky. Žalobce dále žádal, aby soud zvážil předložení věci Ústavnímu soudu k posouzení ústavnosti právní úpravy.
5. Žalovaný ve vyjádření ze dne 20. 2. 2024 sdělil, že výše dávky byla dle něj stanovena v souladu se zákonem. Dávka pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí je určena k řešení základních životních potřeb subsidiárně, tedy v situaci, kdy si žadatel neumí pomoci sám z jiných zdrojů. Proto nastavil zákonodárce tuto dávku jako přísně majetkově testovanou. Každé zvýšení příjmů se projeví na výši dávky. K námitce ohledně inflace žalovaný sdělil, že je to zákonodárce, kdo stanoví výši dávky nastavením parametrů nároku a výpočtu, v tomto případě také závislosti na částce životního a existenčního minima. Částky životního a existenčního minima se v roce 2022 zvyšovaly k 1. 4. a 1. 7., což se promítlo také do výše dávek žalobce. K 1. 10. 2022 se také zvyšovaly částky na dietní stravování dle § 29 zákona o pomoci v hmotné nouzi uvedené v § 1 vyhlášky č. 389/2011 Sb. Dle žalovaného žalobce nespecifikoval, která ustanovení zákona považuje za neústavní a v čem by měla neústavnost právní úpravy spočívat. Listina základních práv a svobod zahrnuje právo na sociální zabezpečení, bližší podmínky ponechává ústavní právo na zákonné úpravě. Žalobce dle žalovaného v podstatě brojí proti výši dávky. Listina však úroveň sociálního zabezpečení nestanoví, výši dávky tak nelze mít za neústavní bez dalšího. Dávky jsou stanoveny všem žadatelům dle objektivních kritérií, výši dávky žalobce tak nelze mít za diskriminační.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

6. Ze spisového materiálu vyplynuly následující pro řízení podstatné skutečnosti.
7. Dne 7. 2. 2022 byl sepsán protokol o ústním jednání za účelem ověření trvání nároku na dávky pomoci hmotné nouze příspěvek na živobytí a nové žádosti o doplatek na bydlení za měsíc únor 2022.
8. Správní spis dále obsahuje oznámení Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hl. m. Prahu ze dne 24. 2. 2022 o tom, že bylo z moci úřední zahájeno správní řízení ve věci změny výše dávky příspěvku na živobytí žalobce.
9. Rozhodnutím Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hl. m. Prahu ze dne 18. 3. 2022, č. j. 15512/2022/AAN, bylo rozhodnuto o tom, že se dávka příspěvku na živobytí od 1. 2. 2022 snižuje z 1 743,- Kč na 1 116 Kč měsíčně. Dle tohoto rozhodnutí bylo dne 7. 2. 2022 zahájeno ve věci správní řízení z moci úřední na základě protokolu o ústním jednání. Při přehodnocení nároku na dávku došlo ke změně započítaných příjmů, neboť žalobce obdržel v lednu starobní důchod z dávek ČSSZ ve výši 7 450 Kč, kdy v prosinci to bylo 6 245 Kč. Vzhledem k této skutečnosti došlo ke snížení dávky. Správní orgán I. st. poukázal na § 10 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi a konstatoval, že v daném případě bylo rozhodným obdobím období od 1. 1. 2022 do 31. 1. 2022. celkové započtené příjmy byly ve smyslu § 9 zákona v případě žalobce 3 874 Kč. V lednu měl žalobce příjmy ve výši 7 450 Kč. Přiměřené náklady na bydlení ve výši 35 % z uvedených příjmů činily za leden 2022 2 086 Kč. Při novém posouzení nároku na dávku bylo zjištěno, že částka živobytí žalobce činila 4 990 Kč a příjem pro nárok vypočtený za rozhodné období po odečtení přiměřených nákladů na bydlení činil 3 874 Kč. Příspěvek na živobytí byl stanoven jako rozdíl mezi částkou živobytí žalobce a jeho příjmem, tedy $4\,990 - 3\,874 = 1\,116$ Kč.
10. Napadeným rozhodnutím bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno, žalovaný poukázal na § 2 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, § 9 odst. 1 písm. b) bod 3 téhož zákona, § 9 odst. 2 téhož zákona, § 10 odst. 3 zákona, § 21 odst. 1 zákona, § 23 písm. a) zákona, § 24 odst. 1 písm. a) zákona a § 44 odst. 3 téhož zákona. Žalovaný uvedl, že na základě protokolu o ústním jednání ze dne 7. 2. 2022 bylo zahájeno správní řízení ve věci snížení příspěvku na živobytí od měsíce února 2022 z důvodu lednového navýšení starobního důchodu žalobce, který byl navýšen z částky 6 245 Kč na částku 7 450 Kč. Podle § 9 odst. 1 písm. b) bodu 3 ZPHN ve znění účinném do 30. 6. 2022 bylo za příjem pro účely tohoto zákona považováno 80 % příjmu z důchodů poskytovaných v rámci důchodového pojištění. V případě žalobce tedy 80 % z 7 450 Kč bylo 5 960 Kč. Dále byly zohledněny přiměřené náklady ve smyslu § 9 odst. 2 ZPHN, ty byly stanoveny ve výši 2 086 Kč (35 % z 5 960 Kč). Příjem dle § 9 odst. 2 ZPHN byl vypočten jako rozdíl $5\,960 - 2\,086$ Kč, tedy 3 874 Kč. Částka živobytí byla žalobci stanovena v souladu s § 24 odst. 1 písm. a) ZPHN ve výši 3 860 Kč, neboť žalobce je osobou starší 68 let, dále byla zvýšena v souladu s § 29 ZPHN a v souladu s § 1 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 389/2011 Sb., o provedení některých ustanovení ZPHN, o částku 1 130 Kč při diabetické dietě. Částka živobytí tak činila 4 990 Kč. Vzhledem k tomu, že příjem žalobce ve výši 3 874 Kč nepřesahoval částku živobytí 4 990 Kč, vznikl mu nárok na příspěvek na živobytí. Výše příspěvku byla stanovena na 1 116 Kč (rozdíl $4\,990 - 3\,874$ Kč).
11. Městský soud v Praze na základě podaných žalob přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

12. Podle § 2 odst. 2 ZPHN osoba se nachází v hmotné nouzi, není-li dále stanoveno jinak, jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob a) po odečtení přiměřených nákladů na bydlení (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí (§ 24), nebo b) dosahuje sám nebo spolu s příspěvkem na živobytí podle § 4 odst. 1 písm. a) částek živobytí, ale nepostačuje k zabezpečení odůvodněných nákladů na bydlení (§ 34) a služeb s bydlením bezprostředně spojených (dále jen „odůvodněné náklady na bydlení“), přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejich základních životních podmínek je tak vážně ohroženo.
13. Podle § 9 odst. 1 písm. b) bodu 3 téhož zákona ve znění účinném do 30. 6. 2022 pro účely tohoto zákona se za příjem, není-li dále stanoveno jinak, považuje 80 % příjmu z důchodů poskytovaných v rámci důchodového pojištění.
14. Podle § 9 odst. 2 téhož zákona příjmem osoby nebo společně posuzovaných osob se pro účely příspěvku na živobytí rozumí příjem podle odstavce 1 snížený o přiměřené náklady na bydlení; za přiměřené náklady na bydlení se pro účely tohoto zákona považují odůvodněné náklady na bydlení (§ 34), nejvýše však do výše 30 %, a v hlavním městě Praze do výše 35 % příjmu osoby nebo společně posuzovaných osob. Do odůvodněných nákladů na bydlení se pro účely příspěvku na živobytí započítávají v případech, kdy nelze zjistit přesnou výši těchto nákladů podle § 34, ale dotyčná osoba takové náklady prokazatelně vynakládá, náklady až do výše, která je v místě obvyklá, avšak maximálně do výše 75 % normativních nákladů na bydlení podle zákona o státní sociální podpoře).
15. Podle § 10 odst. 3 zákona rozhodným obdobím, za které se zjišťuje příjem v průběhu poskytování opakující se dávky, je období kalendářního měsíce předcházejícího aktuálnímu kalendářnímu měsíci.
16. Podle § 21 odst. 1 zákona nárok na příspěvek na živobytí má osoba v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob.
17. Podle § 23 písm. a) zákona výše příspěvku na živobytí činí, není-li dále stanoveno jinak, za kalendářní měsíc rozdíl mezi částkou živobytí osoby (§ 24 odst. 1) a příjmem osoby (§ 9 odst. 2), není-li osoba společně posuzována s jinými osobami (§ 2 odst. 1).
18. Podle § 24 odst. 1 písm. a) zákona částka živobytí osoby činí u nezaopatřeného dítěte, u poživatele starobního důchodu, u osoby invalidní ve třetím stupni a u osoby starší 68 let částku životního minima, popřípadě zvýšenou podle § 29.
19. Podle § 29 zákona částka živobytí osoby se zvyšuje, pokud zdravotní stav osoby vyžaduje podle doporučení příslušného odborného lékaře zvýšené náklady na dietní stravování, měsíčně o částku, kterou pro jednotlivé typy diet stanoví prováděcí právní předpis. Prováděcí právní předpis dále stanoví odbornost lékaře, který je příslušný k potvrzení potřeby příslušného typu diety.
20. Podle § 44 odst. 3 téhož zákona změní-li se skutečnosti rozhodné pro výši dávky tak, že dávka má být snížena, provede se snížení dávky od prvního dne kalendářního měsíce následujícího po kalendářním měsíci, ve kterém tato změna nastala.
21. K námitce neplatnosti rozhodnutí pro nedostatky podpisu uvedených na napadeném a prvostupňovém rozhodnutí soud uvádí, že tuto námitku důvodnou neshledal. Soud se plně ztotožňuje s žalovaným, že obě žalobcem uváděná rozhodnutí obsahují řádné označení daného správního orgánu. Obě rozhodnutí rovněž obsahují mj. vlastnoruční podpis

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

podepisující osoby a razítko příslušného správního orgánu. U podpisu je rovněž uvedeno, jakou funkci podepisující osoba ve správním orgánu ke dni vydání rozhodnutí zastávala.

22. Podstatou žalobních námitek žalobce je, že brojí proti podstatě snížení dávky pomoci v hmotné nouzi – příspěvku na živobytí, kdy důvodem snížení tohoto příspěvku bylo navýšení jeho starobního důchodu na základě inflace.
23. Soud úvodem poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ads 268/2017 – 28 ze dne 26. 7. 2018, ve kterém soud připomněl, že: *„Pouze v obecné rovině zdejší soud dodává, že dávky státní sociální podpory je třeba vidět jako beneficium státu, který si může (při respektování ústavně právních limitů) stanovit podmínky, za kterých je bude vyplácet. K tomu srov. vedle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 1 Ads 269/2016 - 30, ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 187/2015 - 26, i nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 9. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 40/97, ze dne 23. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 1/08, ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 54/10, ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 31/09 a další. Např. v nálezu ze dne 23. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 2/08, Ústavní soud k sociálním právům uvedl, že „nemají bezpodmínečnou povahu a je možné se jich domáhat pouze v mezích zákonů [čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod]. Toto ustanovení dává pravomoc zákonodárci stanovit konkrétní podmínky realizace sociálních práv.“ Obdobně srov. i nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 31/09.“*
24. Závěry citovaného rozhodnutí jsou použitelné i v nyní řešeném případě, kde se sice nejedná o dávku státní sociální podpory, ale o dávku pomoci v hmotné nouzi, kdy však podstata je shodná, jedná se rovněž o otázku realizace sociálních práv. Jak uvedl žalovaný, brojí žalobce v podstatě proti výši dávky příspěvku, kdy však, jak žalovaný rovněž správně uvedl, je tato výše výhradně v kompetenci zákonodárce. Je na zákonodárci, aby výši této dávky stanovil.
25. Neexistuje žádné obecné pravidlo, které by zaručovalo automatické navyšování všech dávek v sociálním systému či systému jiných států řešených plateb. Došlo-li k valorizaci výše důchodů z důvodu výše inflace, nejedná se o nikterak univerzální řešení, které by bylo platné pro všechny dávky, ostatně i způsob navyšování důchodů je neustále předmětem obecné diskuze. V případě žalobce jde o dávku příspěvek na živobytí, k jejímuž navyšování dochází na základě příslušného rozhodnutí zákonodárce v jím stanovenou dobu, tj. není zde rozhodná míra inflace za dané období či jiná sledovaná skutečnost. Pro příspěvek na živobytí je konkrétně relevantní výše částky živobytí dotyčného a v tomto ohledu dále výše existenčního a životního minima. Podle § 23 zákona o pomoci v hmotné nouzi *výše příspěvku na živobytí činí, není-li dále stanoveno jinak, za kalendářní měsíc rozdíl mezi a) částkou živobytí osoby (§ 24 odst. 1) a příjmem osoby (§ 9 odst. 2), není-li osoba společně posuzována s jinými osobami (§ 2 odst. 1), b) částkou živobytí společně posuzovaných osob (§ 24 odst. 3) a příjmem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2); pokud však v rámci společně posuzovaných osob, které jsou posuzovány pro účely pomoci v hmotné nouzi, není některá z osob považována za osobu v hmotné nouzi nebo není oprávněnou osobou, stanoví se výše příspěvku na živobytí bez poměrné části příspěvku na živobytí připadající na osobu, která není považována za osobu v hmotné nouzi nebo není oprávněnou osobou.* Částka živobytí osoby a částka živobytí společně posuzovaných osob je dále upravena v § 24 zákona. Jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, částky životního a existenčního minima se v roce 2022 opakovaně zvyšovaly. Toto navýšení sice neovlivnilo výpočet dávky žalobce od 1. 2. 2022, neboť k navýšení došlo později, avšak je zjevné, že i výše těchto částek je průběžně aktualizována v závislosti na posouzení situace zákonodárcem. Lze též dodat, že rovněž vyhláška č. 389/2011 Sb., byla v průběhu roku 2022 novelizována tak, že byly například navýšeny částky pro zvýšení z důvodů diety. Toto navýšení se sice taktéž nepromítlo pro výpočet dávky od února 2022, Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

avšak nepochybně ovlivnilo tento výpočet za další období po novelizaci, tj. pro případné další dávky žalobce do budoucna již význam nepochybně mít bude. Žalovaný popsal způsob výpočtu dávky žalobce v rozhodnutí zcela srozumitelným a jednoznačným způsobem, bylo postupováno v souladu s příslušnou zákonnou úpravou.

26. Nelze se dále dovolávat zachování původní výše dávky tak, jako kdyby nedošlo k navýšení starobního důchodu, tj. příjmu žadatele (žalobce). Jakákoli změna výše příjmů žadatele je pro výpočet dávky příspěvku na živobytí zásadní, neboť výše sociálních dávek je obvykle dána výší příjmů žadatele, tak jako v případě příspěvku na živobytí. Vázanost sociální dávky na příjem žadatele je racionální, neboť vyšší příjem (zde starobní důchod) umožňuje žadateli vlastními prostředky, tedy bez součinnosti státu, uspokojit své potřeby. Jde o zásadní mechanismus sociální politiky.
27. Podle čl. 30 Listiny základních práv a svobod *mají občané právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří a při nezpůsobilosti k práci, jakož i při ztrátě živitele. Každý, kdo je v hmotné nouzi, má právo na takovou pomoc, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek. Podrobnosti stanoví zákon.*
28. Přiměřenost a nezbytnost ve smyslu čl. 30 LZPS je dána právě provádějícím zákonem, který stanoví mechanismus výpočtu sociální pomoci a tím i její výši. Sociální práva jsou považována za tzv. soft law, u kterého je zásah soudní moci omezen pouze na zjevné excesy a konkretizace takového práva, zde nároku na příspěvek na živobytí, je dána ve výlučné pravomoci zákonodárce nebo výkonné moci. Ostatně ani žalobce neuvedl, v čem konkrétně spatřuje porušení čl. 30 LZPS, kde konkrétně nalézá porušení svého práva na *nezbytnou pomoc pro zajištění základních životních podmínek*, jestliže jeho celkové příjmy jako takové se nesnížily. Tvzení žaloby o uvrhnutí žalobce na dno je v rozporu s tím, že od státu je žalobci v celkovém součtu poskytováno shodné plnění (starobní důchod, dávky sociální pomoci), jako mu bylo poskytováno před změnou příspěvku na živobytí.
29. Žalobce popírá podstatu výlučné pravomoci státu, výkonné nebo zákonodárné moci určit, nakolik bude stát garantovat životní úroveň občanů nebo fyzických osob se zde zdržujících, aniž by žadateli o sociální pomoc vznik nárok na plnění od státu nad rámec zákona. Pokud je stanovena určitá finanční hranice garantované životní úrovně, je logické, že zvýšení příjmu, natož starobního důchodu poskytovaného státem, vede ke snížení jiné složky sociální pomoci, aby byla zachována garantovaná hranice životní úrovně. Žaloba je zcela zjevně nedůvodná, ostatně proto také městský soud odmítal žalobci ustanovit advokáta. Žalobce zneužívá institut poskytnutí právní pomoci ustanovením advokáta.
30. Soud z důvodů shora uvedených žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
32. Ustanovené zástupkyni soud přiznal odměnu za 2 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. po 1 000 Kč (tj. převzetí zastoupení, podání žaloby, neboť odměna advokáta je určena tarifní hodnotou 5 000 Kč, tedy 1 000 Kč za úkon (§ 9 odst. 2 advokátního tarifu). K tomu rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v usnesení č. j. 6 Ads 209/2019 - 62 ze dne 10. 11. 2020 uvedl: „*Zvláštní tarifní hodnota pro věci sociálního zabezpečení dle § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), obecně neporušuje zásadu rovnosti (čl. 1, čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod) ve spojení*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.

s právem podnikat a právem získávat prostředky pro své životní potřeby prací podle čl. 26 odst. 1 a 3 Listiny.“ Dále soud přiznal 2x režijní paušál po 300 Kč, včetně DPH. Celkem tedy 3 146 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 3. 4. 2024

Mgr. Kamil Tojner, v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. R.